

Kázání: 222. Jako topoly při tekoucích vodách...

Kázání

Jako topoly při tekoucích vodách...

Izajáš 44,1-5

*„A nyní slyš, Jákobe, můj služebníku, Izreli, jehož jsem vyvolil.
Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti:*

Neboj se, Jákobe můj služebníku, Ješurúne, jehož jsem vyvolil.

Já vyleji vody v místa zprahlá žízní, bystřiny na suchou zemi.

Já vyleji svého ducha na tvé potomstvo a svépožehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.

Porostou jak mezi trávou, budou jako topoly při tekoucích vodách.

*Onen řekne: „Já jsem Hospodinův“ a jiný se nazve jménem Jákobovým,
další si napíše na ruku: „Jsem Hospodinův“ a dá si čestné jméno Izrael.“*

Milé sestry a bratři,

situace, do které promlouvá prorok Izajáš svým slovem je situací strachu. To, co se dříve zdálo neohrožitelné a pevné, najednou uvažá a odchází. Původní sebejistota je pryč, objevuje se únava, a ta s sebou přináší strach. Pravděpodobně to všichni známe z vlastních zkušeností. Žijeme v rodinách, ve škole a zaměstnání, setkáváme se ve sborovém společenství. A žádná z těchto oblastí není ušetřena působení uvádání a únavy.

Mezi partnery dochází k přetížení nebo ochladnutí vzájemných vztahů, studijní a pracovní nasazení opadá, rodiče a děti se vzájemně vzdalují. Tíží všech těchto věcí si každý týden přinášíme do shromáždění, které se pod jejich vahou, ať již otevřeně, nebo často skrytě formuje a deformuje.

Každé křesťanské společenství se s takovou situací musí vyrovnávat a každé společenství má také určitou omezenou nosnost. A tak nás může v okamžicích vyprahnutí přepadnout strach. Doma, v práci i ve sboru se rozhlížíme kolem sebe a hledáme záchytné body a snažíme se znovuobjevit vyvanulou jistotu, pevnou půdu pro obyčejný život.

Tady je nutné se na okamžik zastavit a položit si důležitou otázku. Na tomto našem rozhlížení nic závadného ani nesprávného není. Sotva se mu můžeme vyhnout, nebo ho obejít. Podstatné ovšem je, kam při něm upíráme svůj zrak, čeho se hodláme zachytit, na čem obživovat a uzdravovat. A to může být velká potíž. Je totiž celkem dobře možné, že se s očekáváním upneme ke klamnému řešení, k falešné naději.

Podívejme se dobře, co nám Izajáš vlastně ve své řeči říká. Že je zle, to je jasné: obrazy suché země a míst zprahlých žízní, nic veselého. Možná by byla na místě rada, jak se zachovat, jak se zasadit o nápravu. Prorocké slovo takové ostatně často bývá: Nedělejte to, co děláte, obraťte se, napravte se a přijde změna. Ano, i to je důležité slyšet, a měli bychom tomu v pravý čas naslouchat. Tentokrát ale přísný Izajáš zvěstuje jinou zprávu: Neboj se, já, Hospodin jsem cesta. Já sám tě obživím a napojím, vodou a Duchem.

Minulý týden jsme četli také tento verš ze žalmu sto osmnáctého: „Lépe utíkat se k Hospodinu, než doufat v člověka.“ Možná, že své očekávání směřujeme k obnovení vlastních sil, ke svým přátelům, partnerům a kolegům. Ano, změna se vždy musí odehrávat s lidmi, při lidech a s jejich úsilím.

Každá taková naděje je však odsouzena k nezdaru, pokud si neuvědomíme, že skutečným zdrojem nápravy není člověk, ale Ten, který člověka utváří už v životě matky, který si člověka volá a přivlastňuje: jeho Stvořitel a Pán. Zpráva kterou nám Izajáš přináší je radostná, je to zpráva dobrá – skutečné evangelium: Neboj se, nebojte se, nezapomněl jsem na vás, třeba se vám to tak někdy zdá, ztrácíte sílu, život od vás odchází. Já jsem ale pánem nad životem a jdu vám naproti.

V tomto místě pisatel textu používá dva důležité obrazy. Za prvé je tady řeč o vodě a duchu. Taková slova nás právem upomenou na Nový zákon, na událost křtu a také na vylití ducha v knize skutků

apoštolských.

Těžko bychom hledali jiného starozákonního proroka, jehož výroky nacházely podobnou rezonanci v Ježíšově osobě, kázání a životě. Izajášova zvěst nám otevírá dveře k přicházející skutečnosti Božího království.

V ekumenickém překladu je čtený oddíl uveden nadpiskem: „Jako hyne život bez vody, tak i bez ducha.“ A skutečně: Rodinný, profesní i sborový život bez Ducha uvažá a zaniká. Působnost Ducha je v jakémkoli lidském společenství věcí nepostradatelnou.

Doufám, že si v tento moment správně rozumíme. Pokud mluvíme o působení Ducha, nemusíme se hned obávat nějakého přehnaného entuziasmu, divokých letničních projevů, nebo něčeho podobného. Hospodinův Duch bývá přítomný také méně spektakulárně, přesto však neméně účinně. Tam, kde nám docházejí vlastní síly k odpouštění, tam nás osvobozuje a očišťuje. Tam, kde si zoufáme nad vlastní bezduchostí a prázdnotou, tam z jeho vanutí zaznívá Boží Slovo, které má moc člověka proměňovat.

A tím se dostáváme k druhému zásadnímu obrazu, který Izajáš používá. Je to obraz lidského jména, ve Starém zákoně často využívaný a naplněný mnoha významy. Biblická zvěst nás vede k rozpoznání, že naše lidské touhy po sebeurčení – emancipaci nás izolují od smyslu, který nám byl při našem stvoření určen.

Člověk má být člověkem před Bohem a Bohu, ne sám sobě. Bez vztahu k Bohu se člověk stává nečlověkem, bludným živočišným druhem, který není pro nikoho, a tedy k ničemu. Touha po odstřihnutí se od Boha je v Bibli pochopena jako touha po vlastním jméně, po identitě, která by patřila jenom nám a nikomu jinému.

Tak lidé usilují o získání jména při stavbě babylonské věže, tak církve usilují o „dobré jméno“ ve společnosti, tak i my sami možná toužíme po obhájení svého jména před okolím. Izajášův text proti této snaze staví vyznavačský postoj, který se naopak upíná k Hospodinu, jako jedinému dárce jména i lidství.

Člověk Bohem uzdravený, člověk, který byl zbaven nesvobody a může se opět volně nadechnout, takový si má napsat na ruku i do svého srdce nové jméno: Já jsem Hospodinův. Všechno to ostatní, to co nás vysušovalo a umrtvovalo, je v takovém jménu překonáno a není toho víc.

Spolehnout se na Boha, to je jediná možná cesta pro každý křesťanský sbor. Tehdy, až budeme hledat východiska v důkladnějším studiu Bible, v naslouchání Slovu a v modlitbách, tehdy se naše budoucnost může skutečně projasňovat. Důvěra v Boha může obnovit také důvěru mezi lidmi, otevřenost, které se nám někdy nedostává. Izajášovo slovo nám zjevuje milost obnovení a zavlášení.

Sestry a bratři, nechme se dnes tímto slovem osvobodit všude tam, kde to je zapotřebí. V našich rodinách, práci a především v tomto společenství. Naděje vkládané v člověka selhávají, ale Hospodin je ten, který přináší a přinese nový život také k nám. Z jeho milosti pak porosteme rovně a pevně, jako topoly při tekoucích vodách. Amen

Hospodine,

bez Tvé milosti, Tvého slova a ducha uvažáme. Na každém kroku ve svém životě potřebujeme Tvou přítomnost. Ty jsi Ten, který nás vytvořil, znáš nás, víš čeho se nám nedostává i co nám přebývá. Pane, žijníme po Tobě, zavlaz nás. Chceme tě následovat a obrátit se ke svým bližním. Prosíme Tě, dej nám k tomu sílu a odvahu. Vyslyš nás, když takto k Tobě takto společně voláme: Otče náš...

Jáchym Gondáš

[Baptistický sbor Na Topolce](#)

28.8.2005

Jáchym Gondáš

Teolog a pedagog **Jáchym Gondáš** byl v letech 2006 – 2015 kazatelem *Baptistického sboru Na Topolce* v Praze.

„Křesťanství je už tak nepřitažlivé, že je vlastně zajímavé,“ říká baptistický kazatel Jáchym Gondáš. „Víra pomáhá odbourávat úzkosti a deprese, to psychiatrie ví. V naší tradici to byla po staletí víra křesťanská.“

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)